

Чавдара: — Това е отецъ Матей, дѣдо Кузмане. Митака, както го казватъ хората. Той ходи да проповѣдва за свободата.

Дѣдо Кузманъ (става прегръща вретенаря разплаканъ).

Дѣдо Димитъръ (кръстейки се очуденъ продумва): — Нине отпускаеше раба твоего, Владико. Сега повѣрвахъ, че свободата ще дойде.

Чавдаръ: — Повѣрва ли?

Дѣдо Димитъръ: — И туй, което виждамъ отъ Отецъ Матей...

Митака (къмъ стареца): — Още малко търпение. Щомъ даваме отъ сърце каквото ни се поиска за дѣлото; щомъ имате вѣра въ нашего Чавдара — всичко ще бжде!

Дѣдо Димитъръ: — Ами тия книжки въ ржката ти какви ли сж? Чете ли ги народа?

Митака. — Дунавски лебедъ, Горски пжтникъ, Притчи и пословици. Историята на отецъ Паиси.

Дѣдо Димитъръ. — Дай ми отъ тѣхъ. Ехъ, колко е срамно, че не мога да чета.

Митака. — Другъ ще ти ги чете, дѣдо.

(Митака подава книжките и застава настрана съ Чавдара да си кажатъ нѣщо).

Митака. — Азъ наминахъ само да ви видя и да ти кажа, че въ недѣля съ Божията воля се обявява възстанието. Всички на щрекъ.

Чавдаръ: — Тѣй!

Митака. — Готови ли сте?

Чавдаръ. — Нашето сборно мѣсто е Калето. Тамъ е заровено оржжието и барута.

Митака. — Калето! Знамъ го азъ, то е нашата Голгота. Колко хора се избесиха тамъ!

Чавдаръ. — Избрахме го, защото то е нашия Иерусалимъ.

Митака. — Идеята е добра.

(Отецъ Стефанъ се приближава съ бѣлкица въ ржка и я подава на Митака).